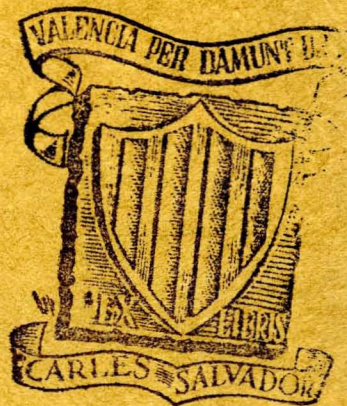

Carles Salvador

6

El Poema infinit

= mar i cel =

Flor Natural al II Certamen
Literari de la Ciutat de Benicarló
celebrat el 27 d'agost de 1953

'2

Benicarló
1953

Mati blanc

I

Mati pintat de blau, mati d'horta i de platja,
quan tot és pur silenci, quan tot és en repòs
i al lluny llixquen les barques per adormides oncs
i al cel ~~de~~ volen blanquíssimes les ales dels coloms.

Jo quaito amb ulls en èxtasi la terra que desperta
la gaia simfonia, matisos de colors,
i capre la bonesa del sol que tot ho exalta
i blancament respira castíssima dolçor.

Mati de somnis joies; ventura beneïda
de l'esperit refugi, del cor absent consol---

Mati de calma nova, tranquil·les hores blaves
que el pensament abarca i estreny amb llaç d'or.

Enaix com un misteri sobrellumia
l'empòr de les diades que passaren
i el quig ardent pel dia que vindrà.

Hi, el clavell vermell és un cristall
al cim del bri color de verd i cendra
i és com, dins l'aire fresc, cresta de gall.

Lallà, la margarida blanca i or,
- gorguera - flor dels dubtes en silenci -
desfulla el plom i el quig que torba el cor.

I aquest gerani veig com les calents,
que fa ventor humil i fosta i plana,
crida damunt del tany crit insolent.

I aquell roser galant tot encisat
espera el cant d'almor per a la rosa
que ha de dormir al pit enamorat.

I la figuera tova, pàmpol viu,
d'un verd obscur, que remoreja
i en l'aigua de la sèmia es mira i viu.

I la palmera en plena solitud
que puja cap al cel i veu vetindre
dins de ses palmes l'aire inconegut.

I aquest xiprer, romà, de verd florir,
és ple de càntries llargs de cadaveres
i puja recte i dret, com un sospir.

Matí de romans bells, romans d'atzur...
La jove que romania redes i àngels
té el cor per a un Amor etern i pur.

Migdia clar

Migdia claríssim de sol que inicia l'aurora
caçant els estels i la lluna que missava l'aresta
de plata i seix descobrint el paisatge que es venta
la cara i el pit amb els rajos d'espasa, tan lírics!
Desperta la vella que bada la terra i fecunda
forçada pel braç musculós, estirada i oberta
de cara al cel blau d'ou espera que baixi la pluja
benigna que apaga la set que reseca l'estranya.

Migdia de fruites moses: melons de pepites
antifòniques, carn feta sucre i vaim que fabrica
dels déus l'ambrosia del vi que perllonga la vida..

Migdia del quiq, plenitud i rialla que xocla
dels cors els incendis d'amor que florixen en roses
de besos ardents i mirades espurnes amb càntics
quorrits de rossos i de rossos de densa prinxança
que ablaumen tions de deliri i desitjos magnífics.

La llum tremolosa del sol ompli els vasos indòmits
i els homes colciquen la terra en recerca de galtes
excesses, de llavis d'olí besador i mirades
vibrants com campanes que criden a festes i glòries.
Palpita la terra i palpiten les ànimes, vives.
No res és mesquí i s'entrelliquen els càntics i l'iris

i tots els colors tenen veus violentes i fràgils
i es llancen grapatades de feixos lluminítics que creen
matissos, escales cromàtiques filles celestes.

L'aïret de la mar s'ha adormit en els braços dels nivols
que passen amb lenta agonia, com barques sens veles
ni veus per miratges en llacs que reflecten aurores...

Migdia de sol que recrema la terra dels ocres!

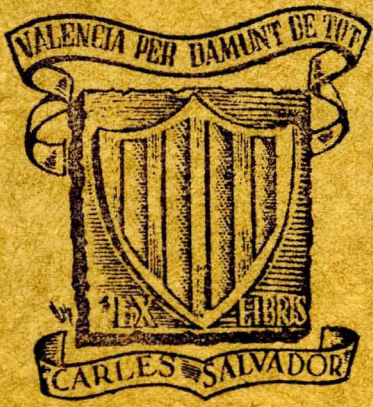
Migdia de sol, matabaf de la calma serena!

Migdia de sol, fet ~~esponges~~ ^{glop de sang de roselles en fuga!}

Campana de sol feta es purpures que cremen els ossos
quarants d'amoroses empreses i lúcides albes,
detalls oïncladissos de nous vis salvatges, innumers,
ocells de delirio i estrelles votives i exsangies...

Migdia de cànctics de llum i paraula callada,
de música encesa de quills de guitarres lascives...

Salut, oh fanal de vitalls de grandesa perenne,
oh, silenci humanal fet de veus i de joies profundes.

Vesprada noire

Vesprada noire
de sol que es pou,
de càntics bíblics
i fumarals...

La cabrida enjogassada
bela i fa brincs.
Bonin posat d'humor
dius l'estiu!

El color verd
del blat
s'evapora.

L'espiga ha granat
i espera la mitja lluna
d'ocer de la falç.

La muntanya es fa grisa...
Se seca el bancal...

La quatla reclama
del caçador el s l'alany

6

i entre les garbes dormides
per terra, mon non reclam.
La griva pinla,
la colúcia fa rin
i per la garriga
se'n rin la perdin.

- - - - -

Vesprada de naure
de sol que se pou,
i de pastorelles,
i d'amors.

Pel camí de la sínia
retorna ja
la pavella amorosa
que es pren del braç.
La mirada és casta
com les d'ocell.
Les campes són blanques
que es vincien al vent
i els cors amorosos,
als llavis rogers.

7

La galta naire
es recolza en la dent
i la vesprada amiga,
en el sol ponent...

Hi ha un nivell gris
amb un listó roig
que navega muntanyes
per l'horitzó.

Vesprada naire,
vesprada d'amor.

Nit de records

Llueu estrel·les en la nit calorosa
alts més que el cel, com espurnes enceses,
fent la sendera d'argent que amorosa
caça abundos de divines riqueses.

En el roser del jardí llueu la rosa,
tota perfum i color, non bagatge
quasi carnal, una joia desclosa,
símbol subtil, de l'Amor calda imatge.

I dins la nit, eixamplant fantasies,
l'enamorat ven la flor somniada
i uns mots li diu d'^{estupals} ~~records~~ ambrosies,
ven tremolosa i ardent la mirada:

— Bonica flor que has tingut la infantesa
com un nati de blan cel tot clement;
fores capoll amb el cor de tendresa
que va esclatar al bes tebi del vent.

Rosa formosa a la llum del migdia,
t'has engrunsat en la branca amb delit;
cap altra rosa no em fien alegria,
mí me va prendre, con tu, l'esperit.

Uova el perfum i a l'entorn de ta flamma
tota la tarda passí amb dolça pau;
com a regina mon cor te proclama,
rosa de roses, i et canta el meu blau.

I en esta nit de records, pura i bella,
jo t'he arrancat ^{d'un} del roser beneit
per a posar-te en el pit de donzella,
per a cantar-te el poema infinit.

Rosa d'Amor que tens romnis de lluna,
quin dolç record el teu romni ^{seria} ~~tra~~ d'assa
perquè has pogut alcançar la fortuna
de recolçar-te en coixí ros i bla.

Esclavitut de l'Amor que no calla
tot demanant més i més ser esclau.
Esclavitut de l'Amor que atenalla
i quant més pena més viu en la pau,

Puix que ets així preu-me fort i agermana
joig i dolor en lligam benfactor
i que fluisca el men cor eixa humana
flor de torment, roja rosa d'Amor.

Endreça

Senyora: Sequixca la festa,
sequixca el seu ritme exquisit;
vos sou la Reina d'aquesta
tan lírica nit.

Ja rosa que us dava el Poeta
no és flor, sino ceptre d'Amor.
Ell culb mentrestant i s'emporta la meta
lloanca d'honor.

La vostra bellesa és la glòria
i és glòria la vostra virtut. ^{joie nova}
Com canten els àngels la ~~vostra~~ ^{vostra} victòria,
com rimen els versos ~~no~~ ^{canço} i joventut.

Oh, Reina! Manen que sequixca
la festa el seu ritme de cor ^{entendrit} ~~entendrit~~
i al Regne de roses i versos reuixca
per sempre - per sempre! - el Poema infinit.

Benasal
abst 1953.

Carles Salvador